

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 68. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344626944/facsimile.pdf> (tilgået 24. juni 2021)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Barn, den samme friskafskaarne, bleghvide Blomst, som kigger med store Øjne ud fra en lille Butik ... Paa venstre Haand nær Carnaval de Venise. Trappen er lidt høj, Døren lidt smal ... Fremmede, du gaar rolig videre.

Du gaar videre, idet du stadig passer godt paa, hvor du har din venstre Haand, og den næste Seværdighed, du da træffer efter at have gennemstrejft Boulevard des Capucins, er den store Opera: – Der kan du frit løfte dine Øjne, Statuerne vil ikke rødme eller tilsiøre sig for dig, ingen skinsyg Elsker vil disputere med dig om din Ret. Og er du lidt hallucineret, ligesom Ibsens Hilde, vil du midt i Virvaret af tyve Vogne, som krydser hverandre paa den lydlose Asfalt, høre Toner i Luften af Taffanels Orkester, høre Bruset af Wagnerske Lurer eller høre Faust, der synger for Margrete.

Du gaar videre, helt hen paa Boulevard Poissonnière, et Sted paa højre Haand, til Malaquin. Og dér forlanger man af dig, at du, medens du har dine Tanker alle andre Steder, nu ogsaa skal sige et dybt Ord om Henrik Ibsen. (Et dybt Ord om det dybe og vage! og *det*, mens éns Sjæl brænder i jordisk Erindring om en ung Pige af saa og saa mange Centimeter nøjagtigt Maal ... Ak!)

»I unge Franskmand er allesammen Fumister,« sagde min Landsmand med nordisk Uforbløffethed til Malaquins Vener, da et Glas Absinth havde gjort ham glad. »Alt, hvad I gør, er Fumisteri, og naar I da kommer til at læse noget af Henrik Ibsen, den største Fumist, vi har hjemme i Norden, bliver I ellevalde.«

En *Fumist* er jo i det franske Folkesprog simpelthen en Skorstensfejer, men i Kunstnernes Sprog anvendes det om de højroastede Modegenier, fra hvis Værker der stiger mere Røg og Kvalm end egenlig klar Flamme.

Skuespilleren ved Grand Théâtre, *Lugné-Poe*,* Instruktoren af Ibsens »Fruen fra Havet«, sad med sit Napoleons-Ansigt, mørk, bleg, glatraget, lige overfor min Landsmand.

»De Skandinaver er frygtelige,« smilte han overbærende.

Men ved min Landsmands venstre Side sad Alcanter de Brahms, *l'immense Alcanter* ved Ugebladet *La nouvelle écho*, en Journalist, som paa den ubegribeligste Maade véd alt, kender alt. Tænk ham fyrre-tyveaarig, høj, myndeagtig slank, høj Hat, en uhyre Monocle for det

* Skrevet i 1893, for Lugné-Poes Ibsen-Sejre.